

Met moestuin en kippen kom je een eind

Middelburgse maakt schrijfdebuut met emigratieboek.

door **Selma Osman**

MIDDELBURG – Even terug in Nederland valt het Ellis Flipse meteen weer op: wat is het leven toch vermoeiend hier.

In vijf jaar tijd bouwde de Middelburgse een heel nieuw leven op in een dorpje aan de zuidwestkust van Turkije. Ze schreef een boek over haar belevenissen in de eerste drieneenhalf jaar. *Yabancı, buitenlander in Turkije* ligt nu in de winkel.

Geen wekker meer, rust en innerlijke tevredenheid. Maar oh, wat mist ze soms het gemak waarmee de dingen in Nederland lopen. „Toch zou ik niet meer terug kunnen of willen. Er zit te veel vaart in het leven hier.”

In Çandır, zo schrijft ze, gaat geen dag voorbij zonder dat er zich iets afspeelt dat het weten waard is. Het boerendorp telt ongeveer driehonderd inwoners, die volgens haar allemaal hun eigen gang gaan, niet gehinderd door regelgeving, commercie en werkgevers. De bevolking kletst, gluurt en valt stil als zij in het dorp komt wonen. Maar drukt haar ook allerhartelijkst groenten in de handen. „Ik was de eerste buitenlander, dat vonden ze bedreigend. Ze kennen verhalen van dronken buitenlanders in het toeristische Dalyan. Ik ben met mijn hondje gaan lopen en groeten. Je moet stug volhouden.”

Terugkijkend kan ze stellen dat je in een vreemd land twee jaar nodig hebt om jezelf alles eigen te maken. „In Turkije moet je beseffen dat je de dingen niet naar je hand kunt zetten. Het is daar zoals het is. Ik heb in het begin veel geld uitgegeven omdat ik dingen snel wilde.”

Haast en Çandır gaan niet samen. Al was het alleen al omdat een rivier het dorp scheidt van het grotere Dalyan. „Met een bootje boodschappen doen, neemt al een halve dag in beslag”, schetst Flipse. Haar verhuizing en verbouwing le-

verden behalve ergernis ook hilarische verhalen op voor het boek. De Hollandse huisraad gaat zonder pardon in 'een onooglijk monster waar ze normaal zand of kiezels mee vervoeren'.

De schilder die ze inhuurt klaagt over het vroege uur waarop hij moet beginnen, houdt niet van schuren, trekt geen lijn recht en wil vroeg naar huis.

Uiteindelijk komt alles goed. Nu leeft de voormalige kroegbazin en gevangenvaarder het leven waar ze zo'n vijftien jaar geleden al van droomde.

„Hier leven de mensen nog zoals ik denk dat het moet. Niet alleen maar rennen, rennen om een vrije dag te verdienen, zoals in Nederland. Ik ben ook met een ferme burn-out bij de bajes in Middelburg weggegaan.”

Het sobere leven bevalt haar. Met de overwaarde van het huis dat ze in Nederland verkocht, kan ze in het Turkse dorp aardig rondkomen.

„Stoppen met werken is in Nederland geen optie. Maar hier kan het nog. Met een moestuin en een paar kippen kun je al een heel eind komen. Vooroorlogs? Dat is het zeker, maar wel met moderne snufjes. De mensen koken er op een houtvuurtje, maar hebben bijna allemaal een computer.”

'Hier in dit Turkse dorp leven de mensen nog zoals ik denk dat het moet'

Flipse hoopt met het schrijven een extra bron van inkomsten te kunnen aanboren. Ze heeft een kinderboek klaarliggen en werkt aan een roman over acht jaar bajes-ervaring in Torentijd.

Yabancı krijgt geen vervolg. „Zo'n boek kun je maar één keer schrijven. Mijn verse blik en de verwondering zijn weg.”

 Yabancı, buitenlander in Turkije, door Ellis Flipse, uitgeverij Van Dorp Educatief. Prijs: €14,95. ISBN: 978-90-77698-28-0.

 www.ellisflipse.com

Ellis Flipse uit Middelburg vertelt in haar boek 'Yabancı, buitenlander in Turkije' over haar belevenissen na haar emigratie naar het Turkse dorpje Çandır. Ik was de eerste buitenlander, dat vonden ze bedreigend." foto Ruben Oreel